

LBRIS

We know
books

JOHN BOYNE

Pământ

Traducere din limba engleză
DANIELA TRUȚIA

Am visat că visam pământul cenușiu și umed al insulei și mirosul lui dulceag de după ploaie, două lucruri care mă despart de un loc unde nu voi mai merge niciodată. Mama mi-a explicat cândva că acel miros provine dintr-o combinație de chimicale și bacterii din pământ, care la umezeală formează niște filamente, acestea, la rândul lor, emanând spori parfumați în aer. Mi-a spus că ne place acea aromă a pământului fiindcă ne dorim să credem că, într-o bună zi, pământul va fi un loc binevenit, când vom fi îngropați în adâncul lui.

Sunt treaz de aproape o oră, când, deodată, ecranul telefonului se luminează, anunțând că am primit un mesaj. Nu-l iau în seamă, dar câteva clipe mai târziu apare și un al doilea. Iau telefonul din încărcător și văd că mesajele sunt de la Robbie, așa cum bănuiam.

Îl citesc pe primul:

Azi contez pe tine. Să nu mă lași baltă.

Apoi al doilea:

Să ștergi mesajul de mai sus, da?

LIBRIS | We know books

Mă întreb cum de poate fi atât de prost încât să-mi trimită mesaje. Tocmai mesaje ca acestea au contribuit la beleaua în care am intrat.

Grupul de pe WhatsApp unde ne-am lăudat cu cele întâmplate în noaptea aceea, reacțiile celorlalți, totul fiind făcut public, ne-au făcut să părem niște animale. Robbie își închipuie că, lăudându-ne, ne dovedim nevinovăția și că, dacă am fi comis un delict, ultimul lucru pe care l-am fi făcut ar fi fost să ne mândrim cu asta. Se prea poate, dar nu știe că ștergerea mesajelor nu înseamnă nimic? Totul se salvează în memoria internă a telefonului, sau în cloud, sau pe cine știe ce server anonim dintr-un depozit imens din străfundurile deșertului Mojave.

Nimic nu dispare. Nimic nu se uită. Tot ce spunem sau facem la ora actuală rămâne cu noi pentru totdeauna.

Mă dau jos din pat, cu picioarele pe covor. Picioarele astea pot face lucruri de care picioarele altor băieți nu sunt în stare: să alerge pe un teren de fotbal, să evite obstacole umane, totul cu grația lui Rudolf Nureyev. Să prindă o minge și s-o joace fără efort din vârful degetelor lor puternice. S-o apuce din corner într-un arc perfect, s-o trimită peste capul unui înaintaș sau s-o proiecteze peste corpurile săltărețe ale apărătorilor, atenți să-și ferească „bijuteriile“, tocmai în colțul dreapta sus al porții. De câte ori am fost purtat pe brațe în afara terenului, unde am căzut în genunchi cu brațele întinse în fața unei armate întregi de fani, prefăcându-mă că-mi pasă de venerația lor? Sunt aclamat așa de când mă știu, la fel cum unii copii știu să deseneze, să cânte sau să imite alte persoane. Din păcate, magia admirației lor a fost îndreptată spre picioarele nepotrivite, fiindcă eu nu mi-am dorit să fiu fotbalist. Mi-am dorit să fiu pictor, numai că ochii și mâinile mele n-au fost înzestrate cu același har ca picioarele.

Mă duc spre draperie și o dau deoparte, privind în jos la locurile de parcare ale locatarilor. Mașina mea Audi R8, de un galben strălucitor, sclipește în soare. Cu un an în urmă, am dat pe ea o avere, leafa mea pe opt săptămâni la vremea aceea – așa am făcut calculul –, și nu

merg cu ea decât până la terenul de antrenament și înapoi. Ar fi mai ieftin să iau taxiul.

Blocul cu paisprezece etaje în care locuiesc e situat la marginea orașului, lângă râu. Pe fiecare etaj se găsește un singur apartament de 762 de metri pătrați, iar eu stau la etajul doisprezece. Față în față cu blocul meu, de cealaltă parte a unui rond de flori perfect întreținut, cu o arteziană în centru, se înalță o clădire identică, unde locuiește Robbie, într-un duplex de la ultimul etaj. La etajele de sub mine locuiesc doi actori celebri, o vedetă pop de oarecare succes și un fost secretar de stat. În blocul lui Robbie stau încă trei fotbaliști și un antrenor de tenis căzut în dizgrație. Locuințele noastre dispun de mai mult spațiu decât avem nevoie. Există difuzoare în fiecare cameră și dacă vreau să ascult o melodie, nu trebuie decât să-i rostesc numele cu glas tare. Vocea mea controlează temperatura, fluxul apei de la robinete și încălzirea din podea. Am șase televizoare, unul în living, câte unul în fiecare dintre cele trei dormitoare, unul în bucătărie și unul în fața băii. Aș fi preferat ceva mai simplu, dar clubul a insistat, fiindcă le place să trimită ocazional reporteri de la revistele cu celebrități ca să ne fotografieze relaxându-ne alături de iubitele noastre, ori acesta este exact genul de locuință la care se așteaptă fanii. Nu că aș avea vreo iubită. Deși mi-au făcut rost de una la câteva săptămâni după ce m-am mutat aici și am primit vizita celor de la revista *Hello!* Fata s-a arătat destul de prietenoasă, ba chiar a propus să mergem să bem ceva după ședința foto, dar eu am refuzat-o, pretextând sesiunea de antrenament din dimineața următoare.

– Nu vreau nimic de la tine, mi-a spus ea. Doar să bem ceva. De trei ani încoace, trăiesc cu o femeie.

Eu tot n-am acceptat.

– Atunci presupun că rupem relația, a spus ea, sărutându-mă pe obraz înainte de plecare. Mi-a făcut plăcere, Evan.

Când mă îndrept spre baie, sună telefonul. Otez, cu gândul că e tot Robbie, dar când mă uit la afișaj, văd că mă sună tata. El și

mama au sosit în urmă cu patru zile și s-au cazat la un hotel din centrul orașului. Aș fi vrut să nu vină deloc, dar n-am reușit nici-cum să-i țin departe de mine. Mă gândesc să ignor apelul, dar știu bine cum e tata. O să mă sune până când răspund.

– Bună... spun eu, ducând telefonul la ureche.

– Te-ai trezit.

– Bineînțeles că m-am trezit.

Îi aud respirația greoaie. Viața asta, viața asta îngrozitoare pe care o trăiesc, a fost visul lui, nu al meu. De când am plecat de pe insulă, în urmă cu patru ani, am devenit tot ce și-a dorit el să fiu și, cu toate astea, continuă să mă controleze.

– Vezi cum vorbești, spune el încet și nările mi se umplu de un miros de lut, așa cum mi se întâmplă de fiecare dată când sunt speriat sau când îmi amintesc ce am făcut de am fost nevoit să fug de acasă.

– Iartă-mă, îi spun.

– Iei un taxi?

– Da.

– Clubul s-a ocupat de organizare?

– Nu. Clubul nu se poate implica.

– Vrei să vorbesc eu cu ei?

Mă abțin să nu râd. Chiar își închipuie că cei de la club vor pleca urechea la ce spune el. Proprietarul, directorii și activele valorează undeva între trei și patru sute de milioane de lire. O fi tata cineva pe insulă, cu ferma lui, cu a treia parte din acțiunile unei băcănii și a cincea parte din acțiunile unui iaht, dar aici e un nimeni. N-ar trece nici de ușa din față.

– Mai bine nu, răspund. Am să folosesc o aplicație, e mai simplu.

– Bine.

Urmează o pauză lungă. Mă întreb dacă să închid telefonul, dar alege el în locul meu și închide primul. Arunc telefonul pe pat și fac un duș lung și fierbinte, apoi mă bărbieresc cu atenție și folosesc uscătorul de păr ca să-mi înfoi părul blond și cârlionțat. Știu cât de

inocent mă face să par și aș putea să mă folosesc de avantajul ăsta. Chipul meu are ceva copilăros, făcându-mă să arăt mai tânăr decât sunt la cei douăzeci și doi de ani ai mei. Mai tânăr și mai nevinovat. Dacă n-aș fi atât de cunoscut în oraș, nici n-aș putea comanda băuturi prin baruri. Așa cum stau lucrurile însă, sigura problemă e să-mi plătesc singur băutura. Când ies în oraș, toate fetele vor să fie în preajma mea și toți băieții încearcă să-mi devină cei mai buni prieteni. Mai precis, când ieșeam în oraș. Acum nu mai fac asta, din motive evidente. Singurul cu care mă văd regulat e Wojciech, dar până și el pare să reconsidere relația noastră. Uneori, mergem la câte un bar local, unde clienții obișnuiți nu sunt interesați de fotbal, iar eu stau cu fața spre teighea și cu șapca de baseball trasă mult pe frunte. Dar de cele mai multe ori, Wojciech vine la mine acasă și ne uităm împreună la câte un film, în timp ce stau cu capul în poala lui. Îmi place cum mă mângâie pe păr. Așa făcea și mama când eram copil și mă lungeam pe canapea, urmărind la nesfârșit filmul *Toy Story*.

Cormac și cu mine cunoșteam toate replicile filmului și în copilărie mergeam când la unul, când la altul acasă și jucam diferite scene pentru părinții noștri, care râdeau în hohote, chiar și tata, care își permite să zâmbească doar de câteva ori pe an, de parcă fiecare zâmbet l-ar costa o sumă pe care nu și-o poate permite. Cormac și cu mine eram prieteni foarte buni, nu numai fiindcă ne știam de mici copii, dar și pentru că eu eram singur la părinți, iar fratele lui, mai mare cu un an, murise într-un accident pe vremea când noi aveam șapte ani. Cormac nu și-a revenit niciodată complet după moartea lui Ronan, suferind această traumă la o vârstă când fie ar fi trecut peste ea curând, fie rămânea marcat pe viață, așa că în durerea lui se agăța de mine.

Deschid unul dintre multele mele dulapuri cu haine și mă uit la costumele dinăuntru, dintre care pe multe nici nu le recunosc, fiindcă nu-mi cumpăr singur hainele. Clubul plătește o femeie, Lucy, care se ocupă de acest aspect în locul nostru. Lucy are notate pe laptop măsurile tuturor jucătorilor – pentru cămăși, pantofi,

lungimea pantalonilor – și pare să știe instinctiv ce ținute ni se potrivesc cel mai bine. În fiecare lună primesc două cutii, una de la Nike, care sunt – adică *erau* – sponsorii mei, și cealaltă de la una dintre marile firme de lux. Dacă sunt fotografiat cu produsele lor și fotografia apare în presă, primesc în cont treizeci până la cincizeci la sută din valoarea acelor produse, în funcție de publicație. Nu-mi spăl chiloții, nici șosetele. Le arunc la gunoi după ce le port o singură dată. În sertarul cu lenjerie mă așteaptă în permanență alte zeci. Am primit instrucțiuni cum să mă îmbrac azi: să arăt abordabil, dar și animat de aspirații înalte. E important să arăt ca și cum mi-ar păsa suficient de mult, sau măcar aș respecta ce se întâmplă atât cât să-mi dau silința cu aspectul exterior, dar, în același timp, sunt prea afectat de nedreptatea care mi se face ca să mă străduiesc prea mult.

În cele din urmă, aleg un costum bleumarin Armani cu o cămașă albă Balenciaga și o cravată bleumarin Tom Ford. O pereche de pantofi Ted Baker maro închis, incomozi pentru prețioasele mele picioare. Poate dacă îi port îndeajuns de mult, voi reuși să-mi provoc vreo leziune permanentă la picioare și, astfel, să mă eliberez.

Cu toate acestea, înainte să mă îmbrac, îmi studiez corpul în oglinda din dormitor, înaltă cât peretele. În dimineața asta, îmi simt brațul stâng puțin cam țepăn, așa cum mi se întâmplă uneori când sunt stresat. Cu câțiva ani în urmă, am suferit o fractură – sau, mai precis, mi-a fost fracturat brațul – și de atunci nu l-am mai simțit la fel. Dar încă sunt în formă, fiindcă merg aproape zilnic la sala de gimnastică a blocului și la piscina privată, deși mușchii abdomenului și-au mai pierdut puțin din elasticitate. Acum, nici eu, nici Robbie nu mai suntem admiși la club, așa că nu pot mânca la cantina jucătorilor, unde mâncarea e pregătită cu atenție și echilibrată nutrițional, în consecință, dieta mea are de suferit. De trei ori pe săptămână, lucrez cu un antrenor particular trimis de club, ceea ce nu trebuie să afle nimeni. Robbie valorează peste zece milioane de lire, iar eu ceva mai mult de jumătate din această sumă, astfel încât

clubul trebuie să-și protejeze investițiile. Când se va termina tot, dacă lucrurile vor merge bine pentru noi, vom fi așteptați să revenim în teren cât de curând posibil. Dar dacă va ieși rău pentru noi, vom fi șterși din evidențele lor ca și cum nici n-am fi existat și, cred eu, vom trăi doar din asigurări.

La ora nouă și un sfert sunt îmbrăcat și mă duc iar la fereastră, așteptând să plece Robbie. După doar câteva minute, un taxi trage în fața blocului și Robbie apare în ușa de la intrare. Abia după ce taxiul lui se îndepărtează deschid și eu aplicația și comand, la rândul meu, un taxi. Sigur că am fi putut merge împreună, dar Catherine, avocata noastră, ne-a spus că va da mai bine dacă sosim separat.

Când ajunge taxiul, eu îl aștept lângă mica zonă cu ierburi înalte care vrea să demonstreze grija pentru mediu a dezvoltatorului – un sanctuar sălbatic unde insectele și păsările își pot face cuib nestin-gherite. Locul are o frumusețe aspră, dar ascunde o taină în adâncurile lui, iar eu mă las furat de gânduri în asemenea măsură încât șoferul e nevoit să claxoneze ca să mă trezească la realitate. Mă întorc spre el, deschid portiera din spate și intru în mașină. Am pus deja pe aplicație destinația, ca să evit orice conversație. Îmi țin capul în piept, pretinzând că-mi cercetez mobilul, așa că abia pe la jumătatea drumului remarc cum tot aruncă priviri spre mine prin oglinda retrovizoare.

– Știu cine ești, spune el.

Nu-i răspund.

– Azi începe, așa-i?

Dau din cap.

– Sunt un admirator al tău, continuă el, zâmbind cu gura la urechi. Golul pe care l-ai marcat când ați jucat cu...

– Mulțumesc, îi tai vorba.

Nu mă interesează să re trăiesc momentele de glorie ale scurtei mele cariere.

– Și cât va dura? mă întreabă el.

LIBRIS

We know
books

– Cică vreo două săptămâni.

– Dacă vrei, te pot lua eu cu mașina în fiecare dimineată, adaugă șoferul. Iar la sfârșitul zilei, te pot aștepta afară. Ți-ar fi mai ușor.

Nu se înșală. Ar fi mai convenabil să circuli cu aceeași mașină și același șofer până se termină povestea asta. După o zi, două se va plictisi să-mi pună întrebări.

– În regulă, îi răspund.

– La ce oră să te aștept azi?

– La patru.

– Și mâine te iau la nouă jumătate?

– Da.

– Îți fac socoteala când se termină tot.

– Bine.

– Așa că nu cumva să mergi la închisoare.

Scrâșnesc din dinți.

– Cum să-ți zic? Evan sau domnul Keogh?

– Evan e foarte bine, îi răspund.

– Atunci, eu sunt Max, zice el, vârând mâna între cele două scaune din față, scoțând un teanc de cărți de vizită și întinzându-mi una. Ai aici toate detaliile. Dar fii fără grijă. Am să te aștept la ora și în locul în care trebuie.

– Mulțumesc, îi spun.

Mașina cotește și, în față, de ivește clădirea tribunalului. La intrare se vede gloata jurnaliștilor. Îmi dau seama că ar fi trebuit să plec înaintea lui Robbie. Aș fi fost deja înăuntru când sosea el și presa și-ar fi îndreptat atenția asupra lui. La urma urmei, e o vedetă mai mare decât mine. Acum însă, se vor năpusti asupra mea.

Oprim în fața tribunalului și eu pun mâna pe clanța portierei.

– Fă-i praf, băiete! spune Max, întorcându-se spre mine și zâmbind cu gura până la urechi.

Are dinții îngălbeniți și buzele foarte crăpate.

Smocuri de păr răzbat de sub gulerul cămășii. Are sprâncenele zbârlite și păr în nas și în urechi. E ca o pădure virgină.

– Ține minte de la mine, orice fată care se ia de doi băieți ca voi nu-i decât o fufă ieftină și juriul își va da seama de asta. Crezi că n-am trecut și eu prin așa ceva? Crezi că nu știu că unele fete zic „nu” când, de fapt, zic „da”? Am trăit asta de nu știu câte ori.

Îmi imaginez cum ar fi să-i trag capul spre mine, să-l imobilizez în spațiul dintre scaune și să-l izbesc de tapițeria ieftină, iar și iar, până când termin cu el. Dar nu fac asta. Mă mulțumesc să dau din cap, apoi deschid portiera și cobor, înconjurat de blițurile aparatelor foto și de strigătele reporterilor, de parcă aș fi venit la premiera unui film, nu la un proces de viol. În timp ce Max se îndepărtează, mă întreb dacă vede cum îi mototolesc în pumn cartea de vizită și o arunc pe jos, proiectând-o cu arătătorul ca să aterizeze pe pământul negru de lângă intrarea în tribunal. N-are decât să vină la patru, dacă vrea, eu n-am să-l aștept.

Se apropie un polițist și îmi închipui că urmează să mă conducă înăuntru. Dar, nu, de fapt, mă ceartă că am aruncat hârtii pe jos și-mi cere să ridic cartea de vizită, în timp ce fotografiile fac poze după poze, iar reporterii mă strigă pe nume. Acum, cartea de vizită e murdară și plină de pământ umed. Am degetele mâinii stângi murdare de pământ, dar nu vreau să le șterg de costum, așa că aștept până când intru în clădire, unde toți cei din hol se întorc să se uite la mine. Arunc cartea de vizită în cel mai apropiat coș de gunoi și-mi trec degetele pe sub recipientul cu dezinfectant, reminiscență din vremea pandemiei, când stăteam toți închiși în case, singuri, ferindu-ne de toată lumea.